

LAURA BALDINI

Estée Lauder
és a
szépség álma

LAURA BALDINI

Estée Lauder

és a
szépség álma

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Laura Baldini: *Ein Traum von Schönheit*
Estée Lauder – Sie schuf ein Imperium und wurde zur Legende
Piper Verlag GmbH, München 2021

FORDÍTOTTA
Hatvani Patricia

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

ISBN 978-963-544-805-0

Minden jog fenntartva

© Piper Verlag GmbH, München 2021
Borítótér © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from
Shutterstock, Alamy and Arcangel Images
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Hatvani Patricia 2022

Manhattan, New York

1941 tavasza

A színház bejárata előtt hosszú sorokban álltak a sárga taxik, és dudáltak. A karcsú, magas épület beleveszett a sűrű felhőkbe, vetekedve a környék toronyházaival. Nők és férfiak elegáns ruhákban szálltak ki a taxikból, és a szemerkélő esőben a fényárban úszó kapuhoz igyekeztek. A bejárat felett a Paramount íves neonbetűi világítottak, alatta bekeretezett táblán a cím: Broadway 1502.

Alighogy beléptek a vendégek a száraz előcsarnokba, a ruhatárhoz özönlöttek, és máris kezdődött újra a sorban állás, hogy kabátjukat és kalapjukat leadják. A szőrmebundás hölgyek tökéletes hajhullámaikra feltett, finom fejfedőikben fekete szmokingos férfiakhoz simultak.

Estée két molett hölgy közé ékelődött a sorban. Dorothy Gray, Elizabeth Arden és Charles Revson parfümök illatát érezte, izzadsággal, alkohollal és illatosított dohánnyal keveredve. Ebbe a ragyogó estét ígérő kavalkádba saját parfümjének illatjegye is belopakodott, amelyet előző nap kevert az arckrémébe. Az illóolajok

Coney Island homokdűnéi és nádasai között elterülő füves tengerpart jelentéktelen növényeiből származtak. Estée múlt hétvégén gyűjtötte őket. Szomorú vágyakozással gondolt vissza a gondtalan délutánra. A fülledt levegő ellenére még mindig érezte felhevült arcán a hűvös szelet, amint gyengéden simogatja bőrét, miközben ő az Atlanti-óceán lágy hullámait figyeli, ahogy azok megállás nélkül hömpölyögnek a part felé, és...

– Drágám, mi következünk. – Charles hangja riasztotta fel álmodozásából. Vékony kabátját lesegítette róla, majd átadta a fiatal ruhatárosnak, aki barátságos mosollyal nyomta kezébe a cédulát.

– Nem innál egy pohár pezsgőt, mielőtt bemegyünk? Biztosan túlfűtötték a termet.

Oldalt piros szőnyeggel borított, széles lépcső vezetett fel a bárhoz, ahol az előadás előtt és a szünetekben italt és harapnivalót kínáltak a nézők számára.

– De, szívesen. – Estée szerette ezt a nemes italt. A hosszú talpas pohár fala olyan vékony volt, hogy az ember attól félt, széttroppan, ha kicsit erősebben fogja meg. A pezsgő maga volt a luxus és a gazdagság megtestesítője, pár éve még bármit megadott volna egy pohárkáért. Mára mindennapossá vált számára. Ezzel kezdte az estéket, amelyeket nem otthon töltött – márpedig az utóbbi hónapokban számtalan ilyen alkalom volt.

Charles és Estée felment a bárba.

– Várj meg itt – mondta Charles, és odavezette Estée-t egy ablak előtt álló asztalhoz. Estée innen jól szemügyre

vehette a vendégeket. A művészet, a gazdagság és a politika világából mindenki itt volt, aki számított New Yorkban. A tulsó sarokban Hedy Lamarr Clark Gable-lel beszélgetett. A színészek mellett az Ötödik sugárút egyik legelőkelőbb áruházának, a Bonwit Tellernek a tulajdonosát pillantotta meg. Az épület annyira különleges volt, hogy más államokból is ideutaztak, csak hogy megcsodálják a homlokzatot, a platinából, bronzból és kovácsolt alumíniumból készült műalkotást. Estée barátságosan biccentett Walter Bonwit felé. Jövő héten az áruház alapítójának fiával lesz találkozója, ahol bemutathatja az új termékpallettáját. Ezt az egyszeri lehetőséget Charles szervezte neki. Estée-nek ragyognia kellett volna a boldogságtól, ő mégis zavarba ejtő higgadsággal nézett az esemény elébe. Talán mert már elkönyvelte a győzelmet. Walter Bonwit biztosítani fog számára egy pultot, Charlesnak már meg is ígérte.

Estée tekintete tovább siklott a bárpult felé. Ott is állt a sor, kizárólag férfiak váraoztak türelmesen. Egyetlen nő sem volt köztük, aki férfinak vásárolt volna italt. Nevetséges is az a férfi, aki hagyja, hogy nő hívja meg.

Charles soha nem túrné, hogy Estée fizesse az italt. A busás árú belépőt is ő vette erre az estére. Egészen különleges előadás várt rájuk, pár óra alatt minden jegy elkelt. Benny Goodman és zenekara játszott, de előtte még fellépett egy ígéretes fiatal énekes is, Frank Sinatra. Talaly Tommy Dorsey-vel hatalmas sikert arattak. Estée szerette a dalt: *All or Nothing*. Mostanában mégis ritkán

hallgatta, mert nyomasztotta a melankolikus dallam. Olyankor azon kapta magát, hogy könnybe lábadt szemmel merül az emlékekbe.

– Mrs. Lauder? – Egy fiatal nő, szűk, bokáig érő estélyiben lépett hozzá. A hajába tűzött, aranyszínű toll ugyanolyan izgatottan billegett, mint ahogy a viselője beszélt. Estée önkéntelenül is alaposan megszemlélte a feltűnő divatkiegészítőt. Az előadás alatt akárki is ül a nő mögött, egész este csak a tollat fogja látni.

– A Saksben találkoztunk a minap – csacsogott tovább vidáman a hölgy. – Nagyszerű a pultja, egyszerűen nagyszerű.

– Örülök, hogy tetszik. Köszönöm!

– Természetesen a többi se lebecsülendő. De az Öné valami egészen különleges, és tudja, miért? – Várakozással telve nézett Estée-re, miközben műszempilláját rebegettette, amit Estée legszívesebben letépett volna róla. Hogy csúfíthatta magát el ennyire ez a fiatal nő? Pedig arca keskeny és szimmetrikus, a szája szép ívű, zöld szem különleges tónusú.

Anélkül, hogy Estée válaszolhatott volna, máris folytatta:

– Mert személyesen maga áll ott, ez teszi olyan különlegessé. Mindenki láthatja, hogy valóban hatásosak a termékei. Ön az élő példa. A szépség megtestesítője.

– Nagyon köszönöm! – Estée külsejét nem most dicsérték meg először.

– Ezenkívül minden nő számára elérhetőek a krémjei, nincsenek olyan rettentően túlárazva. – Majd az idegen hölgy halkabban folytatta: – Szörnyen igazságtalan, hogy a szépség csak a gazdagok kiváltsága.

– Teljesen egyetértek Önnel – mondta Estée. – Minden nőnek joga van ahhoz, hogy kicsit rásegítsen a benne rejlő természetes szépségre – kacsintott cinkosan.

A hölgy izgatottan tapsikolni kezdett. Hosszú, könnyéig érő kesztyűt viselt. Bizalmaskodva Estée-hez hajolt, és zavarában a torkát köszörülte:

– Adna nekem esetleg egy kis tanácsot? Ma igazán csinos akarok lenni. – Majd suttogva hozzátette: – Egy fiatalemberrel érkeztem, le akarom nyűgözni.

Estée habozott. Biztos volt benne, hogy a fiatal hölgy órákat töltött a tükör előtt a frizurájával és a sminkjével, mégis idegesnek tűnt. A tanácsoktól viszont csak még jobban elbizonytalanodna.

– Ragyogóan néz ki – közölte vele Estée.

– Valóban? – A bóktól egyből kihúzta magát. – Nem végezné el rajtam mégis az utolsó simításokat? A Saksben figyeltem, hogyan látta el tanácsokkal a vevőit.

Estée hezitált. Látszott, hogy a fiatal hölgy sokat ad a véleményére.

– Ha szeretné, segíthetek egy kicsit.

– Megtisztel! – sóhajtott a hölgy megkönnyebbülve.

– De tényleg csak azért, hogy megnyugodjon – mondta Estée. – Merthogy már most is csodásan fest. – A táskáját lerakta az asztalra, felnyitotta, és kivett belőle egy

üvegcsét, benne halvány rózsaszín púderrel. – Ezzel egy kis sejtlemesség varázsolható az arcra. – Estée lecsavarta az üveg tetejét, és a fiatal nőnek nyújtotta.

– Esetleg megtenné...? – kérdezte zavartan.

Lopva hátrapillantott, közben a toll még jobban lecsúszott a homlokára, bal szeme felett pedig levált a műszempilla.

– Jaj, ne! – kapott kétségbeesetten pislogva az arcához. Estée megijedt, hogy sírni kezd, és a szemhéjtus teljesen elkenődik.

– Minden rendben – nyugtatta. A nő karjára tette kezét, és úgy fordultak, hogy a függöny takarásában senki se láthassa őket. – Levehetem a tollat? Csak hogy felvigyem a púdert.

– Nyugodtan. Tegyen bármit, amit jónak lát!

Estée egy gyors mozdulattal kivette a nő hajából a tollat, a másik szeméről is leszedte a műszempillát, és egy zsebkendővel eltávolította a maradék ragasztót. Pettyekben óvatosan felvitte a fiatal nő arcára az alapozót, majd ujjai végével elkente a festéket. Hátralépett. Tetszett neki, amit látott.

– Megnézi magát? – Estée előkotort egy kis tükröt a táskájából, és a hölgynek nyújtotta. A fiatal arc egy csapásra mosolyra derült.

– Maga zseniális, Mrs. Lauder. Igazán szép lettem.

– Nem *szép lett*, hanem *szép* – helyesbített Estée. – Minden nő szép. Csak rá kell találniuk a bennük rejlő szépségre. A megfelelő termékek segítenek ebben.

- Vehetek magától ilyen púdert?
- Persze! – nevetett Estée. – Holnap tíztől a Saksben, az Ötödik sugárúton.
- Ott leszek.
- Ne csak egyetlen este érezze magát szépnek, hanem mindennap, egész életében – szólt utána. – És soha ne egy férfi miatt, hanem saját magáért.
- Hogy mondta?
- Érdemes odafigyelnie magára. És mindennap egyre jobban fogja magát érezni. Bízzon bennem.
- A fiatal nő habozott, majd mosolyogva elbúcsúztak egymástól. Emelt fővel tért vissza kísérlőjéhez.
- Csak azt ne mondd, hogy megint kozmetikai tanácsot adtál! – Charles, aki eddig néhány méterről figyelte a jelenetet, most odalépett Estée-hez, és átnyújtotta neki a pezsgőt. A keskeny pohárban parányi buborékok szálltak felfelé.
- A hölgy felismert – mentegetőzött Estée. – Csak egy apró tanácsot kért.
- Dicséretre méltó, mennyire elkötelezett vagy a márkád iránt. Csodállak érte – mondta Charles. – De a Paramount Színház nem megfelelő hely a smink-tanácsadáshoz.
- Nincs olyan hely, ami ne lenne megfelelő – felelte Estée. – Nemrég a liftben adtam el két tégely krémet.
- Valóban? – fintorgott Charles, majd poharát az ajkához emelte. Méretre szabott öltönyében és finom ingében igazán jól festett. Haja gondosan hátrazselézve,

egyetlen rakoncátlan hajtincs se tévedt rossz útra. Estée furcsamód mégis azt kívánta, bárcsak máshogy lenne. Charlesnak a divatos bajusza is kackiásan állt. Talán még bajuszkötőt is visel éjszaka?

– Ó, ott van hátul Mike és Benjamin Raven – szólalt meg Charles. – Váltanom kell velük néhány szót.

– Csak tessék – mondta Estée. – Nagylány vagyok már, egyedül is elboldogulok.

– Nem tart sokáig. Nem jössz velem? Csak egy jövő őszi produkcióról lesz szó.

Estée legyintett.

– Nem, menj csak. Én itt maradok, és figyelem az embereket. Igazán szórakoztató tud lenni.

– Komolyan mondd?

– Igen, tényleg. Ne aggódj. Gyere majd értem, mielőtt kezdődik az előadás.

Charles dobott neki egy csókot a levegőben, majd célirányosan végigment a termen. A járásáról is lerítt, hogy kegyes volt hozzá az élet.

Charles Moskowitz Amerika egyik legismertebb filmstúdiójának, a Metro-Goldwyn-Mayernek volt az igazgatója. Mindenki ismerte a filmek elején az üvöltő oroszlánt, aki valaha már járt filmszínházban.

Estée a pszegőjét kortyolgatva figyelte a férfira szegeződő tekinteteket, hölgyek és urak egyaránt megbámulták. Voltak, akik csodálták és magasztalták. Mások azt kívánták, bárcsak levegővé válna, vagy azonnal elhagyná a termet. Estée hirtelen bosszankodni kezdett magában.

Talán mégis Charlesszal kellett volna tartania? Minden új ismeretség értékes lehet. A befolyásos emberek hasznát hozhatnak az üzletének. Sok jóbarát kell az előbbre jutáshoz. Az utóbbi években egy egész támogatói hálózatot épített ki ismerősökből, de ma nem fűlt hozzá a foga.

Mindene megvolt, amiről valaha is álmodott, és a legjobb úton járt afelé, hogy még sikerebbé váljon. Szorgalommal és kitartással bármit el tudott érni. Ma este valahogy mégsem érezte azt a kicsattanó boldogságot. A pezsgő is pocsek volt. Még az új krémek keverékétől sem derült jobb kedvre, pedig volt idő, amikor el sem tudott volna képzelni ennél szebb életet...

Queens, New York

1922 ősze

Eszti már két órája görnyedt a fogalmazásfüzete fölött, de még mindig nem jutott előrébb. A címtől eltekintve üresen állt előtte a papír. A halványkék kézírás sallangmentes betűi vádaskodón néztek vissza a hófehér papírról. Az őszi fény világos foltokat festett az íróasztal lapjára, és apró porszemek táncoltak a napfényben. Ahelyett, hogy hozzálátott volna Harriet Beecher-Stowes *Tamás bátya kunyhója* című regényének összefoglalásához, inkább édesanyja magazinját lapozgatta. Ott volt előtte kinyitva a *Woman's Home Companion* legfrissebb száma, amelyből most épp azt lehetett megtudni, melyik télikabát varácsol előnyös alakot a városi bevásárlósétán. Ezenkívül modern rövid frizurához adott tippeket, volt benne egy színésznőről szóló cikk, valamint pazar hálaadás napi sütemények receptjei. Ez utóbbiakat Eszti átugrotta, és a divatillusztrációkhoz lapozott. A sötétpiros kabát maga volt az álom. Ára nyilván az egekben, soha

nem tudná rávenni a szüleit, hogy pénzt adjanak ki egy ilyen értékes ruhadarabra.

Eszti sóhajtott. Ha majd felnőtt, annyit akar keresni, hogy megvehesse magának a legszebb ruhákat, Manhattan legelőkelőbb üzleteiben. Egy nap a Broadwayn fog állni, és rivaldafényben varázsolja el a publikumot. Oscar Wilde- és Floyd Dell-darabokban játszik majd. Vagy a *Tamás bátya kunybójának* színpadi változatában szerepel. Tetszett neki a könyv. Nem jelentett volna neki gondot, ha másnap az osztály előtt kell beszélnie róla, végül is tehetséges szónok volt. Nem értette, hogy Mr. Stringer, az angoltanár miért ragaszkodott ahhoz, hogy írásban foglalják össze a könyv tartalmát. Pusztá időpocsékolás. Figyelmét továbbra is inkább a magazinnak szentelte.

A színésznőről szóló cikkhez lapozott. Mary Pickford mosolygott rá. Bőre hibátlan volt, fehér, mint a porcelán. Hogyan csinálja? Eszti felemelte az újságot, hogy közelről is szemügyre vegye. A fénykép kétségtelenül valódi volt. A színésznő maga volt a megtestesült szépség.

Ábrándozva rakta le a magazint, és elképzelte magát, ahogy lélegzetelállítóan szép estélyi ruhában áll a színpadon.

Újra és újra meghajol, a közönség tombol, a tapsvihar szűnni sem akar. Eszti képes volt órákon át álmodozni. Kelletlenül tolta félre az újságot. Megint ott feküdt előtte a füzet, de képtelen volt magát rávenni az írásra. Tekintete most a kertre tévedt. Íróasztala egy kis tetőtéri

beugróban állt, innen rálátott a szomszéd teraszára, és a vad, kusza növényzettel benőtt telekre, amelyet néhány éve apja vásárolt. A telek egykor temető volt, amelynek babérmeggy- és vadrózsabokrai között Eszti önfelelt gyermekéveket töltött nővérével, Reneevel. Ilyenkor ősszel a lankás vidék színekavalkádban úszó festményhez hasonlított. Mintha egy szenvedélyes művész palettája festékeivel nem takarékoskodva vitte volna fel a színeket egymásra.

Az őszi rózsa élénklila virágba borult, a lombok tükrözték a narancs és a sárga összes árnyalatát, a bokrokon a csipkebogyó gondoskodott egy kis piros színről. Eszti mindegyik évszakot szerette, de az ősz volt a kedvence. A levegő érett gyümölcs intenzív illatát árasztotta. Mintha a természet biztosra akart volna menni, hogy a fukar téli hónapokban se feledkezzünk meg bőkezűségéről. Még egy utolsó tiltakozással megvillantja összes szépségét, mielőtt téli álomba merülne, hogy aztán tavasszal ismét új, lágy illatokkal varázsolja el az embert.

Eszti kinyitotta a fehérre mázolt, fakeretes ablakot, és beleszippantott a kora őszi meleg levegőbe. Legszívesebben hozott volna a konyhából egy üres befőttesüveget, hogy elraktározza ezt az isteni illatkavalkádot. Dél előtt nagybátyja, John lekaszálta a füvet. Hol lehet most? Talán megint a fészerben kísérletezik valamivel? Ettől a gondolattól Eszti felélénkült, határozott mozdulattal becsukta a füzetét, és félredobta.

A füzet borítóján ez állt: Esther Mentzer. Az anyakönyvvezető nem ismerte a magyar Eszti nevet, ezért az anyakönyvi kivonatba hirtelen felindulásból az amerikai Esthert írta be, de a családot ez nem riasztotta vissza attól, hogy továbbra is úgy hívják, ahogy eredetileg tervezték.

A fogalmazást később is megírhatja. Esténként mindig volt még ilyenekre ideje, legrosszabb esetben meg majd másnap reggelinél firkant egy-két mondatot a füzetbe. Most John bácsival akart találkozni.

Jókedvűen kiszaladt a szobából, becsapta az ajtót, talán kissé hangosabban, mint kellett volna, majd izgatottan leugrált a lépcsőn. Az utolsó három fokot egyben átugrotta. Még jó, hogy nem látta az anyja, mert csak megint leszidta volna a szeleburdiságáért. A hátsó bejáraton át kiosont a kertbe, elszaladt a virágágyás mellett, egy pillanatra elidőzött az ánizsmentánál és a késő nyári rózsáknál, hogy beszippantsa a csábító illatot, aztán továbbment a fészerbe. A világoskékre meszelt faházikó a kert hátsó sarkában állt. Itt-ott már lepergett róla a festék, ráfért volna egy kis felújítás.

Eszti bekopogott, megvárta a hosszan elnyújtott „Gyere be!” kiáltást, majd benyitott. A rozsdás zsanérok nyikorogtak. Eltartott egy darabig, amíg hozzászokott a félhomályhoz. Itt egész más illatokkal találkozott. Becsukta a szemét, hogy minden apró részletet meg tudjon figyelni. Mandulaolaj keveredett a pacsuli szagával és a méhviasszal, vajfa az avokádóolajjal. Az alacsony helyi-

ség a plafonig be volt polcozva, rajta egymás hegyén-hátán sorakoztak az üvegek, a tégelyek és a dobozok, tele szárított növényekkel, különböző folyadékokkal és porokkal, egytől egyig mindegyik feliratozva. Eszti imádott a sorok között bóklászni, elolvasott minden, nyelvtörőnek is beillő, egzotikusan hangzó nevet.

John bácsi a helyiség közepén, egy faasztalra helyezett desztillálóberendezésnél állt.

– Micsoda kedves meglepetés, Eszti! – mondta erős német–cseh akcentusával. Furcsán ejtette ki a szavakat, nagyon oda kellett figyelni ahhoz, hogy egyáltalán rá lehessen jönni, angolul beszél. Eszti tulajdonképpen nem szerette, ha bármi is a családja származására emlékeztette, de a nagybátyjáért rajongott, és neki mindent elnézett, még a sajátos kiejtését is.

– Máris kész vagy a házi feladattal? – fordult hozzá John bácsi. Jobb kezében üveglombikot rázogatót, lötykölődött benne a sűrű folyadék. A keverék két különböző színű rétegből állt. John bácsi most is fehér köpenyt viselt, mint mindig, amikor a „laborjában” dolgozott.

Szülőhazájában, Csehországban, amikor még Johann Schotznak hívták, résztulajdonosa volt egy kis patikának, de olyan szerényen jövedelmezett, hogy sem ő, sem üzlettársa nem tudott belőle megélni. Amikor kitört a háború, és egész Európa lángokban állt, Johann döntött. Mielőtt őt is besorozta volna az osztrák császár, hogy ezrekkel együtt értelmetlen halált haljon a fronton, a nővére után ment Amerikába. Azóta Esztivel, Reneevel és

a lányok szüleivel lakott együtt. Eszti anyjának első házasságából született hat gyermeke már elköltözött tőlük.

John bácsi Eszti válaszára várt. Kicsi, fémkeretes szemüvege mögül érdeklődve mustrálta a lányt.

– Tartok egy kis szünetet az írásban – magyarázta Eszti, azt viszont elhallgatta, hogy még bele sem kezdett. Közelebb lépett, majd szemügyre vette az asztalon álló tégelyeket és üvegcséket.

– Megtisztelsz, hogy velem akarod elütni az időt – mosolygott huncutul John bácsi. – Mit szólnál hozzá, ha tanítana neked valamit az öreg gyógyszerész?

– Ó, igen, örülnék! – Az előző héten John bácsi elmagyarázta neki, hogyan lehet kinyerni egy gyógynövény olajkivonatából az értékes hatóanyagokat, amelyekre aztán a gyógykenőcsök előállításakor lesz szükség.

– A higiénia a legfontosabb – mondta John bácsi tettezett szigorral.

– Jaj, tényleg! – Eszti máris szaladt a mosdótálhoz. Az ütött-kopott porcelántányéron lévő négyszögletű szappanért nyúlt. John bácsi maga készítette a szappant. Gyöngyvirág- és levendulaillata volt. Eszti bevizezte a kezét, majd bedörgölte a szappannal. Pillanatok alatt isteni bársonyos hab képződött, amely pihepuha tollpaplanként simult az ujjaihoz. Ráérősen, egyesével szappanozta be az ujjait, és figyelte az illatos buborékokat, ahogy azok lágyan a mosdótálba szállnak, hogy aztán ott feloldódjanak. Végül a habot az arcához emelte.

– Állj! – Eszti rémülten szakította félbe a mozdulatot. John bácsi a mutatóujját felemelve figyelmeztette: – A víz és a szappan méreg az arcbőrödnek!

Eszti azonnal leengedte a karját, lemosta az utolsó habfelhőcskét, és megtörölte a kezét.

– De akkor mivel mossam meg az arcomat?

– Valami finom olajjal – felelte John bácsi. – Az lemossa a napi szennyeződéseket, és gondoskodik róla, hogy ne tömődjenek el a pórusok.

Eszti össze volt zavarodva.

– De az olaj nem tömíti el sokkal jobban a pórusokat, mint a víz?

– Nem, az olaj tisztít, és táplálja a bőrt.

Esztit még mindig nem győzte meg.

– Az olajat olajjal tudod eltávolítani – folytatta John bácsi. – Gondolj a ruhádon lévő olajfoltra. Ahhoz, hogy eltávolítsd, egy másik olajra van szükséged, például terpentinre.

Eszti már kezdte érteni.

– Hogy ezt a kísérletet most ne kelljen elvégeznünk, hozz egy köpenyt.

A fészer végében rámutatott egy másik gyógyszerész-kabátra. Eszti örömmel szaladt hátra. Mindig nagyon fontosnak érezte magát, amikor belebújt ebbe a ruhadarabba. A köpeny a bokájáig ért, és az ujját is fel kellett tűrni.

– Mit készítesz ma? – Eszti izgatottan hajolt az egyik desztillálólombik fölé.

– Krémet – felelte John bácsi. – Ellentétben a kenőccsel, amit a múlt héten kevertünk, a krémek vizet tartalmaznak, és ezért emulgeálószerre van szükségük.

Eszti lelkesen szívta magába az új szót.

– Emulgeálószer – ismételte tiszteletteljesen.

John bácsi mosolygott.

– Az emulgeálószerre arra valók, hogy két folyadék, amit egyébként nem lehet összekeverni, mégis elvegyüljön egymással.

Eszti nem akart ostobának tűnni, ezért nem kérdezett vissza, de John bácsi rájött, tovább kell magyaráznia.

– Gondolj például a salátaszószt – mondta. – Anyád összekeveri az ecetet, az olajat és a citromlevet. Az ecet és a citromlé lesüllyed, az olaj viszont a felszínen marad.

Eszti már számtalanszor végignézte, ahogy anyja egy zárható tartályban összerázza a szószt, hogy a folyadékok elkeveredjenek.

– A krém a víz és a zsír emulziója. Hamar beszívódik a bőrbe, és hidratálja. – Ahogy John bácsi megforgatta a lombikot, Eszti észrevette, hogy a két folyadék eggyé vált. – Nézd csak, Eszti, ez a krém alapja. Innentől már azt rakunk hozzá, amit csak akarunk: ápolószert, illóolajat, orvosságot...

– Keverhetünk krémet Bellának?

– Az olasz barátnődnek?

Eszti bólintott. Isabella volt a legrégebbi és legjobb barátnője. Szülei Dél-Olaszországból származtak, Bella születése előtt vándoroltak ki az Egyesült Államokba.

Eszti Bellánál ette a legfinomabb tésztákat és a legropogósabb pizzát. Bellának csodálatos fényű, sűrű göndör haja volt. Kiskorukban Eszti mindig irigyelte Bella szép, napbarnított bőrét, de amikor Bella is kezdett nőiesedni, az arcbőre nagyon megcsúnyult. Álla vörösen fénylett, arca száraz volt, és hámlott. Az orra és a homloka tele volt apró pattanásokkal, és amint nagyobbak lettek, Bella kinyomkodta őket, amivel csak olajat öntött a tűzre. Eszti tiszta arcbőrrel volt megáldva, így megértette Bella elkeseredését.

– Természetesen összeállíthatunk egy krémet a barát-nődnek. – John bácsi félretette a lombikot. – Múlt héten először olvastam az egyik szaklapban egy bokorról, ami csak az Újvilágban terem meg.

– Újvilág... De hát itt vagyunk Amerikában – emlékeztette Eszti a nagybátyját.

– Felőlem... – morogta. – Valami fura neve van annak a bokornak, mint itt annyi minden másnak is. – John bácsi nem titkolta, hogy hiányzott neki a szülőhazája. Legszívesebben felült volna az első hajóra, és visszament volna Európába, bár ott már mindenét felszámolta.

– Nagylevelű csodamogyoró vagy *Hamamelis virginiana*.

Eszti korábban még soha nem hallotta ezt a nevet, úgy hangzott, mintha John bácsi egy vastag mesekönyvben talált volna rá.

– A bokor kergének összehúzó és gyulladáscsökkentő hatása van. – Levette a szemüvegét. – Emlékszel még, hogy tesszük bele a kérget a krémbe?

– Persze! – kiáltotta Eszti izgatottan. – Ki kell belőle vonni az olajat.

– Okos kislány vagy – dicsérte meg John bácsi.

– Mr. Stringer, az angoltanárom sajnos más véleményen van.

John bácsi csak legyintett, majd ismét feltette a szemüvegét.

– A tanárral ne törődj! – Majd felmutatott egy üvegcsére a legfelső polcon. – Hozd inkább a csodamogyorót!

Eszti a polchoz lépett, és megkereste a *Hamamelis virginiana* feliratú üveget. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy elérje, és óvatosan lehalássza a polcra.

– Beleszagolhatok?

– Csak tessék.

Eszti lecsavarta a tetejét, és az üveget az orrához tartotta. A következő pillanatban eltorzult arccal hőkölt hátra.

– Uramisten!

John bácsi nevetett.

– Mit vártál? A bokornak a kergéből készítettük a kivonatot, nem a virágjából.

– Kizárt dolog, hogy ezt Bella az arcára keni – mondta Eszti határozottan. Elképzelte, milyen szaga lesz a krémnek, amit John bácsi víz, zsír és kéregkivonatból kever össze. Nem hangzott túl biztatóan.

– Teljesen mindegy, hogy az elején milyen szaga van a krémnek – magyarázta John bácsi. – A hozzákevert illatanyagokkal te határozod meg, hogy a végén milyen lesz.

– Úgy érted, rakhatok bele rózsza- és citromvizet?

– Természetesen. De nem szabad elfelejtened, hogy az illatvizek is különböző hatásúak.

– Mármint hogy a rózsaszírom is gyógyhatású?

– Pontosan. Gyulladáscsökkentő, és serkenti a sebgyógyulást. Ezért passzolna jól a krémédhez.

Eszti szemével a polcokat pásztázta. A latin nevek egyszerűen új jelentést kaptak: *Rosa carina*, *Boswellia*, *Hippophae rhamnoides*... Nemcsak úgy hangzottak, mint egy varázsital összetevői, hanem egyértelműen mágikus erővel is bírtak. Eszti mindegyiket meg akarta ismerni, és tudni akarta, mi mire jó.

– Ezek szerint még Mariának is keverhetek krémet?

– Ki az a Maria?

– Bella barátnője. Állandóan ki van repedezve az ajka. Néha annyira, hogy vérzik is. Utána meg csúnyán bevarasodik. Szörnyen néz ki, és egész biztosan fáj is neki.

– Ó, szegény kislány – mondta John bácsi együttérzőn. – Az ajakápoló előállítására gyerekjáték.

– Sarah-nak apró pörsenések vannak az arcán, és állandóan ki van vörösödve a szemhéja.

– Arra is ki lehet valamit találni – mondta John bácsi.

Eszti gondolatban végigment az osztálytársain. Döbbenet. Nem volt olyan, akinek ne lett volna kisebb-

nagyobb bőrhibája. Akármennyire is csinosak voltak, senki se volt teljesen megelégedve magával. Pedig a maga módján mindenki szép volt. Bellának ragyogott a szeme, Maria nevetése mindenkire átragadt, Sarah-nak meg az orrformája volt tökéletes.

– John bácsi – szólalt meg Eszti komolyan és ünnepélyesen. – Megtanítasz arra, hogyan kell igazán jó krémet keverni? Azt akarom, hogy minden lány észrevegye, milyen szép is valójában.

– Gondolod, egy krém képes erre? – Úgy tűnt, John bácsi jót mulat unokahúga kijelentésén.

Eszti azonban nem hagyta magát.

– Igen, meg kell tanulniuk szépnek látni magukat. Ha rászánnak egy kis időt, és mennyei krémekkel kényeztetik magukat, sikerülni fog. Egészen biztos vagyok benne.

– Ha ez tényleg így van – felelte John bácsi mosolyogva –, akkor szívesen megtanítom neked. Az első lecke amúgy már el is kezdődött.